Pregaria.cat

Entrada

Els vells militants

En Jordi i en Jaume són amics, vertaderament amics; d'aquells que duren tota la vida. Havien lluitat pel drets humans i la llibertat democràtica en els anys de la transició. I encara que les coses han anat canviant, mai han deixat de mirar la societat com una tasca col·lectiva en la que cal prendre compromís i no deixar-ho als vents dels oportunistes de qualsevol color. Per a ells encara era veritat aquella dita dels anys setanta: "creure és comprometre's".

Mes o menys un cop cada tres o quatre mesos els dos dinen junts en un antic i ben farcit restaurant de ciutat vella. Ja se sap comença el dinar cap a les dues i acaba.... quan acaba. I és que fan un repàs a tota la situació.

El passat Juny s'han trobat dos vegades per dinar, i és que la situació global els sembla molt greu. I necessiten més hores per a comentar-la i alimentar el seu esperit militant.

Bàsicament el seu neguit es fonamenta en que la nostra societat, com diuen ells, s'està empassant massa injustícies sense protestar: guerra preventiva, assassinats selectius, mals col·laterals, murs i filats, terrorismes, corrupció, crispació sistemàtica, discriminació, Guantánamo, pactes econòmics amb dictadures reals, silencis, extorsions, contractes escombraries, situació de molta gent de la tercera edat, explotació de terrenys, cases i pisos a preus astronòmics, temporalitat laboral, marginació, manca de lleis reals internacionals per un vertader control democràtic, indústries de guerra, perversió de medicaments, abandonament d'una part important de l'Àfrica....i un llarg etc.

"No diuen que el poble és el sobirà? Poca broma, Jordi, el poble calla i consumeix, i no li manquen "pa i espectacles", com en els temps de la decadència de Roma. No hi ha dubte, el capitalisme descontrolat, global i salvatge, s'està engolint la precària democràcia del estats"

Els vells militants han estat una estona mirant-se en silenci. Cadascú veia al seu company transformat, molt més jove, tornant a aquella imatge dels començaments dels setanta. El cor comença a bullir. Calma, precisió, militància, crítica, coordinació, humor, paciència, praxi, misericòrdia, i recuperació ampliada de "creer es comprometerse", i molt més, que els temps també ens han obert a major profunditat, estimar, perdonar, pregar i comunitat. Però sense el compromís social a la fe li manca quelcom d'essencial, és com "una figuera que no dóna fruit.."